

CULTURA POPORULUI

FOAIE DE CULTURĂ ȘI DE EDUCAȚIE CETĂȚENEASCĂ
A SOCIETĂȚII „CULTURA POPORULUI”

ABONAMENTE ANUALE:

pentru săteni 30 lei
" autorități 60 lei
" întreprinderi financiare 100 lei

APARE ÎN FIE-CARE DUMINECĂ

REDACȚIA: Telefon No. 405

ADMINISTRAȚIA: Telef. No. 186

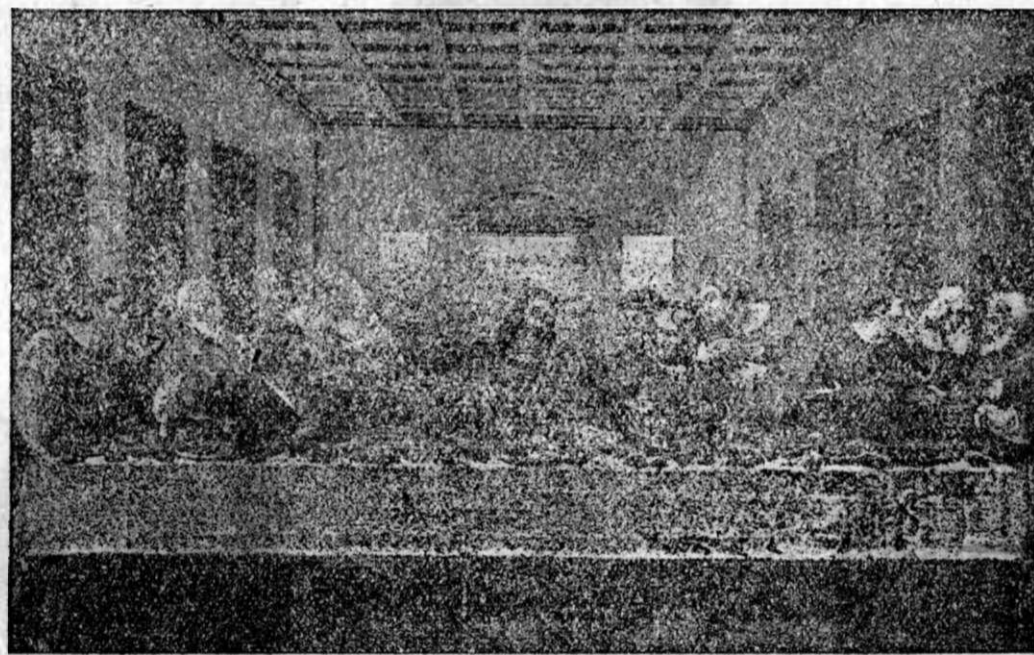
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

Sirada Memorandului No. 21, in Sala Reduta

UN TÂLC AL RĂSTIGNIRII

Isus a fost trimis de Dumnezeu printre noi oameni, pe acest pământ, pentru ca, prin viața lui, să ne arate cum să ne trăim zilele noastre. Ce-a fost deci viața lui, și ce trebuie să fie a noastră?

Blajinul Nazarinean a venit ca să ne vorbească de iubirea între frați. Să nu mai fie vrajbă ci dragoste, a zis el. Căci numai așa ne putem mântui. Și el vedea atâta trebuință în această iubire, în cât a stăruit în ea până întru sfârșit, macar că prin această stăruință el trebuia să fie răstignit. Mai bine răstignit, zicea el, decât să nu fie iubire. Căci nu lumea este pentru interesele noastre, ci noi suntem pentru binele ei. Lumea este un nimic, iar noi suntem părți din Dumnezeu, trimiși în lume pentru ca, prin iubirea noastră, să înălțăm lumea până la Dumnezeu. Viața aceasta este un calvar, o săptămână a patimilor. Ea este drumul Golgotei. Numai acela este vrednic de Dumnezeu care suferă pentru binele lumii. De aceea, cu cât cineva este mai cinstit, cu atât suferă mai mult. Dar la capatul patimilor este mântuirea. După răstignire vine învierea. Hristos ne-a făcut să vedem ce este înălțarea numai după ce-a fost jintuit pe cruce. Așijderea este și cu noi. Este grea, este spinoasă calea binelui. Ea cere ca noi să ne jertim pentru lume iar nu lumea pentru noi. Dar nu-

mai astfel noi ne facem cu adevărat datoria. Numai astfel ne împlinim menirea sau rostul pentru care noi trăim pe acest pământ.

Noi suntem veniți în această vale a plângerii, pentru ca, prin truda noastră, prin iubirea noastră să risipim raul și să cultivăm binele.

Și această mare învățătură creștină se potrivește la toate faptele noastre. Ea trebuie să ne calauzească și pe noi Români în ceasul de acum. Căci, după ce s'a făcut România Mare, în loc de a ne strânge rândurile, pentru a înfățișa și mai mult această România Mare, unii dintre noi, care cred că țara este pentru interesele lor iar nu ei pentru binele țării, au pornit pe calea vrajbei între frații din Ardeal și cei din vechiul Regat, numai și numai să-și facă ale lor. Și pe când noi ne dușmanim, străinii stau la pândă, și se bucură ca să se poată asvârli asupra noastră spre a ne face robi. Mare păcat a căzut asupra noastră. Parcă ne-a luat Dumnezeu mințile, de nu vedem prăpastia ce ni se sapă. Nu ne-am dorit oare atâția amari de ani? Și acum? Acum când ne-am unit, când ne-am zădărit împreună, nu este durere ca să vor-

bim de despărțire? N'am suferit destul? Voim să fim iarăși la porunca străinului? Mare păcat! Dar nația este cuminte, și ea va înțelege primejdia. În ea, în popor ne este nădejdea. Poporul nu va da ascultare sămănătorilor de ură între frați, fie că acești sămănători vor fi din vechiul Regat, fie că ei vor fi din Ardeal. Ci nația va asculta numai de glasul iubirii, numai de legea cea mare a unirii tuturor Românilor.

Ce trebuie deci să facem? Nū este decât o singură scăpare. Trebuie ca toți; cei ce

sintim cu adevărat românește, să ne strângem laolaltă și, măcar de ne-ar și răstigni ca pe Hristos, noi să dăm alarma și să le spunem sămănătorilor de ură: Desmeteciți-vă! Nu va mai dușmaniți. Nu mai săpați prăpastie între Ardeal și vechiul Regat. Ci dați-vă mâna, și iubiți-vă, și înfrățiți-vă, și porniți cu toții la muncă cinstită pentru înălțarea României. Voi poate voiți să piară România. Dar noi nu o vrem! Noi pentru ea înțelegem ca să ne dăm sufletul pe acest pământ. Noi, când va fi ca să murim, ne vom stinge îngânând dulcele său nume. Și așa fiind, să se știe că vom lupta din toate

puterile noastre, măcar de am fi și răstigniți, numai și numai ca să păstrăm neatinșată unirea, sfânta unire a tuturor Românilor. Voi, pentru a vă face ale voastre, voi vreți ca România să fie răstignită. Noi credem, dimpotrivă, ca, pentru ca România să trăiască, noi să fim cei răstigniți. Căci nu țara este pentru noi, ci noi suntem pentru țară.

MARIN ȘTEFĂNESCU
Profesor la Universitatea din Cluj

DIN DATINILE POPORULUI NOSTRU

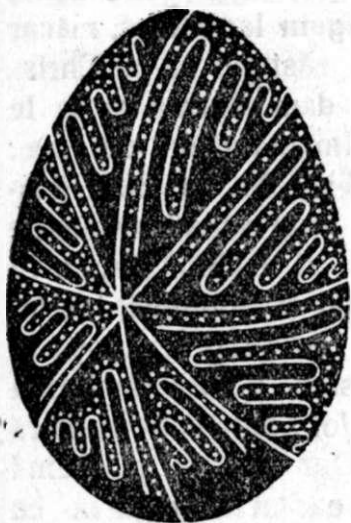
OUĂLE ROSII

Abia așteptăm să sosiască Paștile ca să roșim ouă și să ciocnim în urarea creștinească de: „Hristos a înviat” și „Adevărat a înviat”. Gospodinele noastre se întrec care mai de care să le roșească mai frumos, iar unele le mai și incondează cu fel de fel de desemnuri frumoase cum au învățat de la cei bătrâni, dar rar care să știe de unde a rămas obiceiul cu roși-

tul ouălor. Iată cum am auzit și eu de la moșu-meu Mihai tată-tatei de pe când trăia.

Se zice că tocmai îl răstignise jidovii pe Domnul Isus Hristos după ce mai întâi îl batjocoriseră și-i pusese cunună de spini pe cap. Acu, Maica Domnului, cum a prins de veste că L-au răstignit, a și plecat să-și găsească pe Fiul cel prea iubit până ce a ajuns pe muntele Golgota unde era răstignit. Jidovii

cum au văzut-o, au început să arunce cu pietre intrînsa dar minune: Domnul Isus doar că și-a aruncat privirea lui blîndă și toate pietrele pe care le aruncau jidovii, se prefăceau în ouă roșii ca și sângele de care erau pătate. În urmă, Sfânta Fecioară a adunat câteva din ele și a plecat. Era spre ziua de Duminică în cântatul cocoșilor și cum Maica Domnului venea încet pe o cărare pentru ca să aducă vestea „Învierii”, întâlnește o femeie evreică care ducea o poală de ouă să le vîndă la târg.

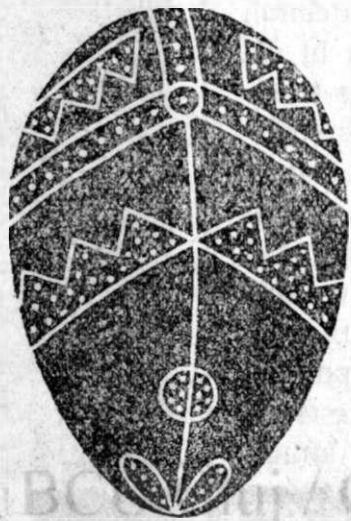
„A înviat Hristos!”

și spuse Sf. Fecioara în nemărginita Sa bucurie. Femeia începu să rădă și zise: Atunci o să învieze Hristos când ouăle astea albe din poala mea, se vor face din albe, roșii, Darzici n'a apucat bine să sfârșească vorba că toate oule din coș, s'au făcut roșii, iar femeia căzu în genuchi înaintea Fecioarei și i zise:

—Iartă-mă Sf. Fecioară! Acum văd și eu că:

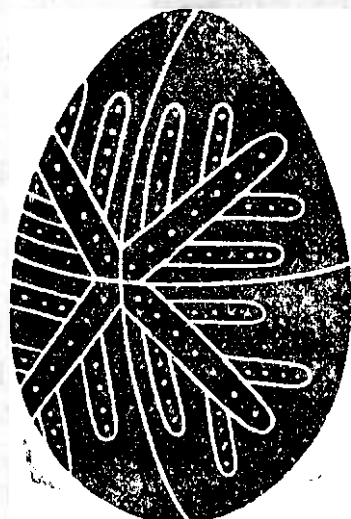
„Adevărat, a înviat!”

Și a plecat Sf. Fecioară mai departe și a ajuns la poarta lui Pilat. Intrînd isăuntru a văzut pe toți jidovii la masă unde beau și mâncau și se veseleau într'una de moartea lui Isus. Ei

aveau la masă tăiați trei cocoși precum și ouă fierte. Si le zis Sf. Fecioară lor: — Voi, cari petreceți cu toții aici de bucuria morții Celui pe care l-ați batjocorit și răstignit, aflați că „El a înviat!” Dovadă sunt ouăle roșii pe care Vi le-aduc! Dar jidovii rîzînd i-au zis în batjocură:

— Atunci va învia Hristos, când și ouăle ăstea fierte, se vor face roșii ca cele din mîna ta iar apoi se vor ciocni și vor

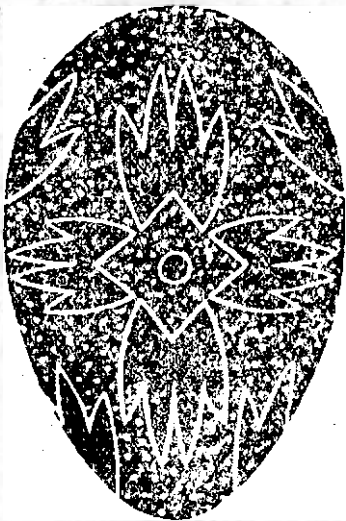

sări puii din ele și când cocoșii aceștia, vor bate din aripi și vor cânta. Abia au sfârșit de spus că pe dată, toate ouăle s'au roșit, au început să se ciocnească și din fie care ou eșia câte un pui viu. Iar cocoșii au început să bată din aripi stropindu-i pe toți cu ciorbă și cântînd: Cu-curigui!... Atunci au crezut

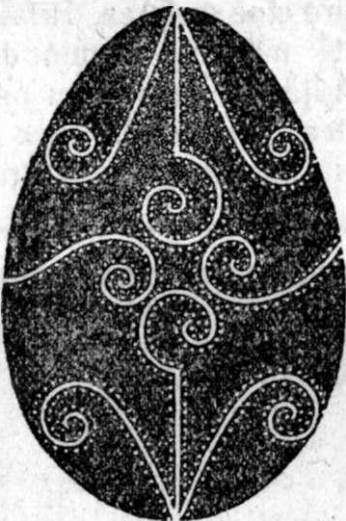
și ei minunea minunilor! Iar din stropitura cocoșilor, jidovii au rămas cu piatrui pe obraz și până'n ziua de azi.

De atunci cîcă, a rămas cu roșitul ouălelor și cu ciocnitul lor.

Acu, o fi așa, n'o fi așa dar până vă va spune altul pove-

tea în alt fel, eu vă rog să mă credeți pe mine. Si apoi chiar de n'o fi așa, da eu tot am pus pe mama să-mi roșească un coș de ouă căci dacă firea întreagă se primenește și se înocște pe-tru sărbătoarea Învierii, apoi bairim la un an odată să se schim-

be și fața ouălelor ca să am cu ce ciocni și eu cu D voastră și să vă pot spune cu toată inima: „Hristos a înviat!”

I. NICULESCU-POENELE

Cum se înroșesc ouăle

Din obiceiul străbun, ouăle de Paști se înroșesc cu culoare de lemn numit băcan. Se fierbe așchii din acest lemnisor, și apoi se fierb și ouăle în zeama aceasta. Culoarea ce se capătă este un roș frumos și nu intră prin coajă la miezul oului.

Apoi, ca să se înflorească, se face un creion, numit chisită, din lemn și cu un cuișor înțipt în el la un capăt, care se moae în ceară albă topită și se trag pe ouăle înroșite urmele după desemele aici arătate.

PASTILE

Fără îndoială că Paștile sunt cea mai mare sărbătoare a creștinilor, căci în această zi s'a săvârșit cea mai mare minune Dumnezeiască; Învierea Domnului.

Numele acestei sărbători —Paște,—este luat de la evrei și însemnează „trecere”. Evreii serbau Paștile cu mult timp înaintea Creștinilor înaintea scăpării lor din robia Egiptului (când au trecut Marea Roșie cu ajutorul lui Moise de unde a rămas și sărbătoarea „trecerei”) La noi însemnează tot trecere sau scăpare însă din robia păcatului, scăpare care s'a făcut numai prin Răstignirea și Învierea Domnului. În vremurile vechi, creștinii chiar și serbau Paștile în aceeași zi cu Evreii dar mai în urmă creștinii s'au despărțit și au început să-l serbeze în urma evreilor. Cauza care a făcut ca să nu mai ser-

băm Paștile în aceeași zi cu evreii, este următoarea: Paștile cuprinde două părți (are două însemnătăți): Răstignirea și Învierea.

Răstignirea Mântuitorului nu poate de cât să ne întristeze iar nu să ne înveselească, de aceea n'o putem sărbători. Astăzi, doar Adventișii în rătăciră lor mai serbează Paștile înaintea Învierii!

Paștile la noi cade totdeauna Primăvara pe la sfârșitul lui Martie sau la începutul lui Aprilie și anume; În prima Duminică ce vine după lună plină și după echinoxul de Primăvară. Dacă luna plină cade Duminică atunci Paștile se amână pentru Duminică viitoare.

Învățați cari se ocupă cu astronomie, au găsit d'ferite calcule prin ajutorul cărora să poată afla ziua Paștilor. Iată unul din acele calcule pentru aflarea Paștilor:

Să presupunem că vrem să aflăm Paștile pentru anul 1922.

Întâi împărțim anul cu 19:

1922:19=101 iar rest=3

Împărțim restul împărțirii tot cu 19 și ce ne dă, îl adunăm cu 15:

3 înmulțit cu 19=57
57 înmulțit cu 15=72
Împărțim suma aflată cu 30
iar restul îl însemnăm cu A.
72:30=2 iar rest=12
A=12

Acum împărțim din nou anul cu 4 și cu 7.

Restul dela împărțirea cu 4,

se înmulțește cu 2 iar celălalt rest se înmulțește cu 4.

1922:4=480 rest=2

1922:7=274 rest=4

2 înmulțit cu 2=4

4 înmulțit cu 4=16

Acum se adună rezultatele de la înmulțire: 16 adunat cu 4=20

Se înmulțește restul A cu 6 și se adună la suma de sus.

12 înmulțit cu 6=72

72 adunat cu 20=92

Tot această sumă se adună și cu 6:

92 adunat cu 6=98

Totalul acesta se împarte cu 7 iar restul se însemnează cu B.

98:7=14 iar rest 0.

B=0

Adunăm acum numărul 22 cu A și cu B și din ce ne dă scădem pe 31 de zile ale lui Martie și ne dă zilele din Aprilie. Dacă nu se poate scade, Paștile rămâne în Martie:

22 adunat cu 12 adunat cu 0=34

34-31=3 Aprilie

Deci în anul 1922, Paștile cad la 4 Aprilie.

Iată zilele în care cad sărbătorile Paștilor pentru câțiva ani mai înainte:

În 1923 la 26 Martie

În 1924 la 14 Aprilie

În 1925 la 6 Aprilie

În 1926 la 19 Aprilie

În 1927 la 11 Aprilie

În 1928 la 2 Aprilie

În 1929 la 22 Aprilie

În 1930 la 7 Aprilie

În 1931 la 30 Martie

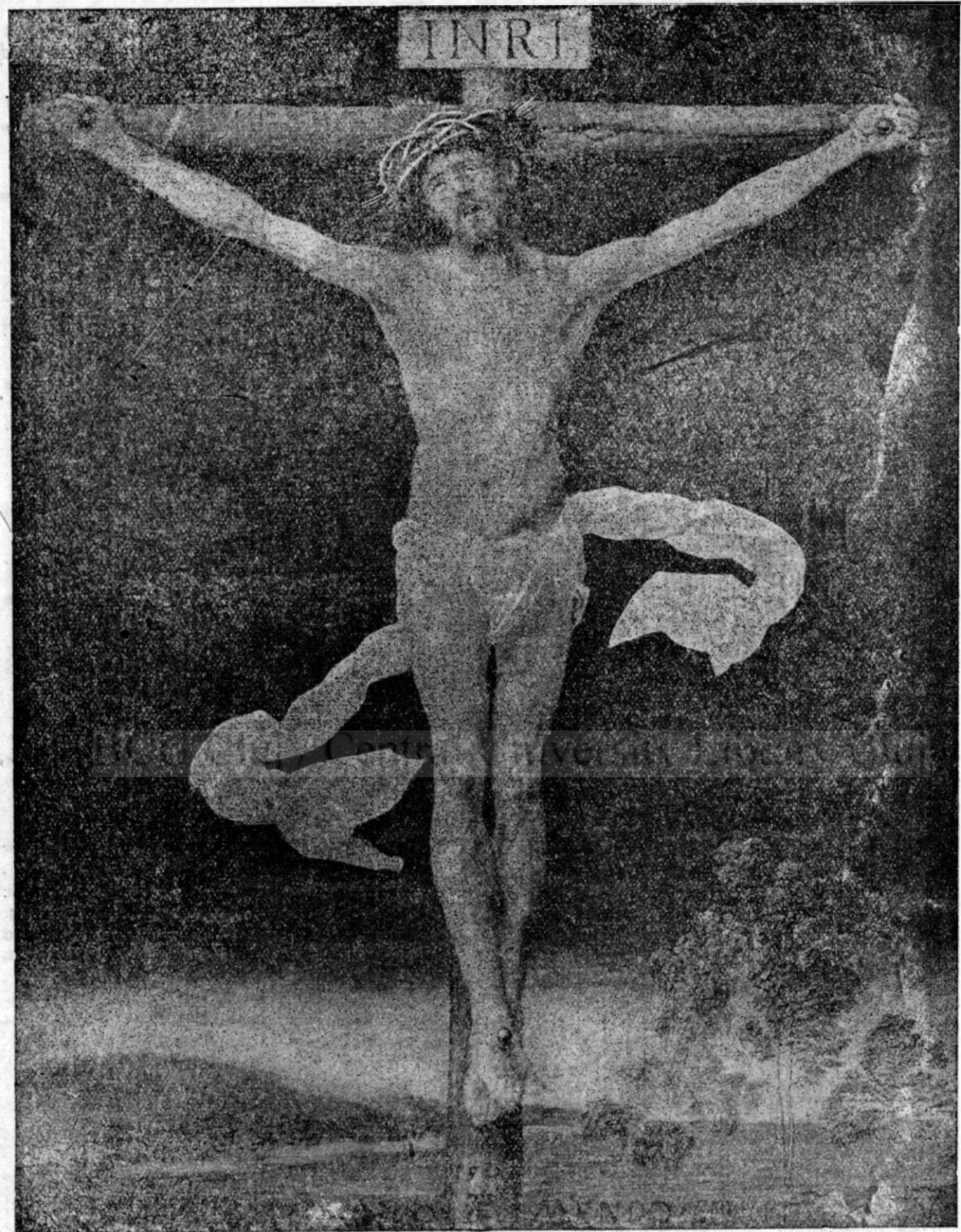
În 1932 în 4 Aprilie

Acum controlați și D-voastră și vedeți de nu cumva am greșit eu. Iar de voi fi greșit, să mi spuneți și mie să-mi îndreptez greșala. Până atunci, eu vă urez sărbători vesele la toți!

RĂSTIGNIREA

„Voi fiice ale Ierusalimului, nu mă plângeți, ci plângeți-vă pe voi și pe copiii voștri.

Căci, iată a venit timpul în care se va zice: Fericite sunt cele ce n'au născut și sânurile lor n'au alăptat. Căci dacă se întâmplă astfel cu lemnul cel tânăr, ce se va întâmpla cu cel uscat?”

De porfiră desbrăcat,
Cu-a lui haină 'mbrăcat,
Din Ierusalim l-au dus
Colo pe Golgota, sus...
Crucea, singur și-o ducea;
Dar sub greul ei cădea...
Deci pe un om, Simon numit,
Să i-o ducă l-au silit.
Și era Iisus urmat
De popor nenomărat;
De femei, multime, care
Plângeau cu jle mare.
El s'a întors și zis-a lor:
— „Ce jeliți, femeilor?
Nu mai mă jeliți pe mine!
Vă jeliți pe voi mai bine,
Pe ai voștri fii și fiice!...
Că vie zile când vor zice:
Fericite sunt pe lumă
Cele care n'au fost măme,
N'au născut și n'au lăptat!...
Și ruga-s'or înfocat:
Munți! pe noi vă năruți!
Dealuri! să ne-acoperiți!”
...
Jungând mulțimea sus
Pe Golgota, cu Iisus:
Sujitori la el veniți
Pe cruce l'întăriră.—
...
Tot acolo se brodi
Și mai fie 'n acea zi,
Pentru fărâdelegi mari,
Răstigniți și doi tâlhari:
Unu 'n dreapta Domnului,
Alălat la stânga lui.—
...
După ce l-au răstignit,
Sânurile-le-au împărțit.
Că cămașa lui, lucrată
Pentru o singură bucată,
Când mai mulți ostași s'o ia,
Și ei traseră pe ea...
...
Din preajmă se uitau
La Iisus... și cuvântau:
„Tu, ce-ai spus că templul strică
În trei zile-o să-l ridică,
Și te de pe cruce jos,
Și înălțușie-te, Hristos!”
...
I-au luat în răs pe rând
Sujitorii, cuvântând:
„Mântui mulțime mare,
Dar pe sine nu e'n stare!
Poze-se azi Domnului
Și scape-l! dacă-i Fiul lui!”
...
Pe crucea sa Hristos
Căută la ei milos:
„Tată!... fi îndurător!
Și știu ce fac!... Iată lor!”
...
Din tâlhari grăi:
„Cată a te mântui,
Și mine!... Să ne mântuiești
Și pe noi, Hristos de ești!”
„Nu te temi de Dumnezeu?”
„Cătrântă soțul său)
„Pentru a noastră faptă
Și am luat răsplată dreaptă.
„Căzul?... e nevinovat!”
„Dăceea s'a rugat:
„Mame să mă pomenești,
Și în slăvile cerești,
Și ta împărăție!”
„Iisus:—„Amin zic ție!
„Tată!... Tu” (și grăi)
„Și cu mine 'a rai vei fi!”
...
„Amb cruce-acolo, frântă
Și trere, Maica Sfântă

Coasia lui Iisus în cap...
Sânge-a curs puțin... și apă.—
...
Și așa s'a îndeplinit
Ce profeții au grăit
In scripturi despre Hristos:
— „Nu-i va fi zdrobit un os!”

Inmormântarea

Și trăia pe vremea cea
Iosif din Arimatea —
Un iudeu cu vază mare
Printre ai săi... și om cu stare.
Lui Iisus învățăcel
Și era, pe ascuns, și el;
Și Cereasca împărăție
Aștepta cu dor să vie.—
Acest Iosif a intrat,
Vineri seara, la Pilat;
A cerut să-i dea lui
Trupul mort al Domnului.
Iar Pilat i-l dăruie.—
Giulgiuri Iosif târguie...
Cu el, din Ierusalim,
S'a unit și Nicodim,
Tot așa de credincios,
Ca și Iosif, lui Hristos.—
Smirnă multă, de acasă,
Și aloie își luase.
De pe cruce, binișor,
Dat-au jos pe 'nvățător;
L-au înfășurat apoi,
Peste tot, în giulgiuri noi.
Cu miresme unsu-l-au,
Cum iudeii 'ndătinau,—
Iosif o grădin' avea,
Și loc bun de odihnă 'n ea:
Groapă mai de mult săpată
Numa 'n peatră tare, toată.
Nime 'ntr'insa, pân'aci,
N'a fost pus a odihni.
Și l-au dus acolo... Iară
După ce-l inmormântară:
Peatră mare, grea, au pus
Pe mormântul lui Iisus.

Sâmbătă s'au adunat
Arhierii la Pilat...
Zis-au: — „Ne-am adus aminte
„De-ale lui Iisus cuvinte.
„El adeseori spunea:
„La trei zile-oiu învia!”
„Pază tare, deci să pui,
„Doamne, la mormântul lui,
„Pân'or trece zile trei:
„Nu cumva să-l fure-ai săi,
„Și poporului să spue:
„A 'nvia!.. In groapa nu e!”
— „Străji” (grăi Pilat) „n'aveți?..
„Puneți ori și câte vrei!”

Straja, dânsii, o 'ntăriră;
Peatra, o pecetlură!

T. Dulfu

Și un ucenic iubit.
Mamei, Domnul i-a grăit:
„Iată de azi fiul tău!”
Și spre ucenicul său
Îndreptând privirea sa,
Zise: „Iată mama ta!”
* * *
L'amiază, noapte se făcu;
Ceasuri trei în șir ținu...
După ce s'a luminat,
Glas Iisus a ridicat:
„Doamne! Doamne Preaslăvit!
„Pentru ce m'ai părăsit?”
Cuvântă apoi: „Mi-e sete!”
Ei luat-au un burete,
În oțet i-l-au muiat
Și la gară i-l-au dat...
Domnul sus la cer privi:
„Săvârșitu s'a!” grăi.
Dup' acestea, a mai scos
O strigare doar Hristos:

„În mâinile tale, iată,
„Dau azi sufletul meu, Tată!”
Apoi capul și-a plecat
Și suflarea ei și-a dat...
Când închis-a ochii Sfântul,
S'a cutremurat pământul
C'o putere 'nfricoșată!
Și catapeteasma toată
A bisericii, s'a rupt
De sus până dedesupt!...
Despicatu s'au și stânci,
S'au deschis morminte-adânci,
Sfinți din ele se sculară,
Multora se arătară.
Lângă Domnul un sutaș,
Cu o ceată de ostași,
Străjuia... Când au văzut
Cele ce s'au petrecut:
Groaznic ei s'au spăimântat...
Și ziceau:—„Cu adevărat,
„Fiu al Tatălui de sus

„Fost-a pe pământ Iisus!”
Obștea care s'adunase,
Glăsuia mergând spre casă,
Dându-și pumni cu-amar în piept
— „N'a fost osândit pe drept!”
* * *
Ca pe răstigniți, pe cruce
Sâmbăta să nu-i apuce, —
Că era o sărbătoare
În acea zi, foarte mare,—
Iudeimea la Pilat
Alergă... și l-a rugat:
Să i ridice mai curând,
Fluerele lor sfărâmand.
Sujitori venit eu dară,
Fluerele sfărâmară
La tâlhari; dar lui Iisus,
Nul... căci dânsul... era dâs!...
Numai, spre-a se 'ncredința,
Un soldat, cu sulita,

Pe la ai șaselea ceas din zi
(ora 12), se ivi o întunecime
peste tot pământul, care ținu
până la ceasul 9 lea (3 ore p.
m.) In acest timp soarele s'a in-
tunecat, iar Iisus zise: „S'a sfâr-
șit: Și iarăși mai strigă cu glas
tare: Părinte, în mâinile tale
îmi încredințez duhul meu”
apoi înclină capul și-și dete su-
fletul. Deodată cu aceasta cele
mai groaznice semne s'au vă-
zută în univers. Pământul s'a cu-
tremurat și pietrele s'au spinte-
cat, mormintele s'au deschis.

IN NOAPTEA INVIERII

E noaptea sfântă. O noapte plină de taină. Stelele scipesc altfel, iar luna — parcă ar fi nimbul din jurul capului lui Isus — luminează mistic cuprinsul nemărginirii.

Omul se leapădă de toate frământările pământești; sufletul se înalță; în inimă pătrund bunăta și iertarea. În clipele acestea fiecare din noi își dă seamă că nu mai aparține pa-timilor. Ci, că el are ceva din Dumnezeu și că față de lupta vieții, există o putere creatoare care cuprinde: frumosul, iubirea aproapelui și înfrățirea. Doar pentru înfrățirea oamenilor s'a coborât pe pământ fiul-Domnului, care a pățimit, a fost răstignit iar a treia zi după Scripturi, a înviat.

În fiecare casă cât de umilă, săracă, nenorocită, în această noapte e lumina bucuriei și candelă aprinsă la icoane. Ochii plânși se înseninează. Durerea e scăzută prin măgăre, iar acei cari sufăr mai mult, flămâzii, acci săraci, înțeleg cel mai bine fiorul sărbătorii sfinte. Pentru aceștia se deschid porțile cerului. Acolo, sus, cei săraci mai cu seamă, văd că nu mai e deosebire dintre om și om, — unul să nu aibă drept la bucuriile vieții, iar altul îmbăibat în toate să creadă că numai lui e dat să guste din toate bunățile pământului.

Și clopotele în ceasul al doispnezezelea, vestesc credincioși, să se îndrepte înspre biserică.

Arama în clopotești umple văzduhul de pietate, — e cântecul de slavă către taina cerului. Pe ulițele satului sau a târgului în care fabricile au încetat să mai lucreze, bătrâni, copii, muncitori, se îndreaptă înspre altar. Aici e liniște. Sub cupola în umbră fiecare pășește încet să nu tulbure credința vecinului. Oamenii cu pietate, luându și un locușor, așteptând chipul preotului, ca un sfânt, înfrinzând lumina și zicând: „Hristos a Inviat”. În clipa aceasta nu este inimă să nu fie mișcată, nu-i minte să nu priceapă măreția Divinității.

Mintea cea mai ascuțită de învățătură, se vede neputincioasă față de tainele cerului și fiecare face semnul crucii. Nu putem noi, o fărâmatură de lut să ne socotim mâna aceluia care ne-a zidit. De aceea în fața icoanelor își pleacă fruntea și își răsare în minte copilăria frumoasă când fără nici o prihană în suflet, alături de părinți, ascultai cântările de la strană și din altar și când mama ciocnea oul roș zicându și: „Hristos a Inviat”, iar tu răspundeai: Adevărat a Inviat”. Și nu știi de ce, în zorul zilei, părăsești biserica, altfel de cum ai intrat în ea, cu o lumină în suflet și cu o mulțumire în inimă.

E primăvara în firea tuturor, e Iaviera, e o clipă de reculegere.

Const. Cehan-Racoviță

tor de cea ce simțea că are să se întâmple.

La poarta grădinei Isus își întoarse privirile înapoi și zări numai pe apostolul Petru.

„Rămâi Petre, rămâi cu ceilalți, căci eu sunt tot cu ei și cu tine” — apoi plecă înainte.

Se mai auzea numai cântecul păsăricei, în triluri așa de limpezi de părea picături de lamină în noaptea aceea mai întunecată și mai plină de taină ca niciodată.

G. TALAZ

BIBLIA

Cea mai răspândită carte din lume este Biblia (Cartea Sfântă) cum i se mai zice.

Biblia se împarte în două părți. Întâia numită Vechiul Testament iar a doua Noul Testament.

În Vechiul Testament, începând cu „Facerea lumii” sunt descrise toate întâmplările vremurilor vechi.

Omul apare din aceste descrieri într-o veșnică luptă pentru cunoașterea lui Dumnezeu stăpânitorul a toate, și care a creat pe om pentru ca să se bucure de viață și să-i aducă slavă și mulțumire.

Aleșii lui Dumnezeu pentru luminarea și înțelegerea acestor lucruri, de către lume, erau tot dintre oameni. Ei se numeau profeți. Și pe lângă învățăturile și îndemnurile pentru fapte bune în viața prezentă, profeții mai aveau darul de a prezice viitorul cu toate întâmplările.

În Noul Testament, ne este descrisă de către apostoli, viața și învățăturile lui Isus venit pe lume pentru ca să scoată pe oameni din robia păcatului și să-i lăvească de cel mai mare, cea mai iubită de Dumnezeu: Iubirea între oameni.

Și astfel Bibliei, cu drept cuvânt i se spune Cartea Sfântă. Nicăiri nu vom găsi mai multă lumină care să ne arate rostul vieții noastre, ca în această carte.

Pentru cei mulți e greu însă, ca să se poată prinde tâlcul cuvintelor biblice.

Dar după cum pe atunci erau profeții și apostolii cari explicau cu de-amănuntul înțelesul adănc al fiecărui cuvânt, astfel avem astăzi pe preoți. Lor le este dată datoria de a citi și lămurii Biblia, poporului întreg, pentru ca să-i deschidă drumul către acest izvor de înțelepciune, din care s'au împărțit toate neamurile din toate timpurile.

GH. ANTONESCU

Obiceiuri de Paști

Lumânarea dela Inviere

În Banat e obiceiul că fetele întrebunțează lumânarea de la Inviere pentru a se face plăcute la feciori. Înainte de a se duce la joc, o aprind și o trec prin iie (cămașă) zicând:

Cum a fost ziua Invierii
De văzută,
Luminată,
Prețuită
Și iubită,
Cum a tras oamenii la biserică,
Așa să vină și să tragă
Și la mine
Ori și cine;
Să fie văzută,
Prețuită
Și iubită
Și eu în toată vremea.

Frumoasă ești, o! țară...

Frumoasă ești, o! țară,
În măestrila-ți iie
Cu flori albastre, roșii
Și galbene, o mie:
De-aceea toi streinul
Stă'n loc, privind la tine;
Vrăjit de-a ta mândrețe
Să plece nu-i mai vine.

Frumoasă ești, o! țară,
Cu scumpa-ți cingătoare
De spice aurile,
Ce strălucesc la soare!
De-aceea toți vecinii,
Cel Sfânt să-i potolească,
Ți-au pus, vai! nu odată,
Gând rău, să te robească!

Frumoasă ești, o! țară,
Și mult bogată'n toate!
De-aceea și Românul,
De-al tău drag nu mai poate.
Cu-o lume el lupta-s'ar
Și ar muri mai bine,
Decât să mi te vadă
Căzând pe mâini streine!

P. DULFU.

CONVOACARE

Societatea „Cărotirea Orfanilor din Războiu” Regionala IX, Cluj, în baza Art. 483 din Regulamentul General convoacă Adunarea Generală Regională a acestui an pe ziua de 30 Aprilie 1922 oara 11 a. m. în sala cea mare a Prefecturii Județului în Cluj.

Ordinea de zi:

a) Cooptarea membrilor noi aleși.

b) Alege 2 delegați în Cons. Central în afară de Președinta Regiunii care face parte de drept.

c) Alege 2 membrii în Comisiunea de verificare a gestiunii Regionalei.

d) Deliberează și hotărăște asupra gestiunii Comitetului Regional, după ce la cunoștință de raportul Comisiunii de verificare, dându-i cuvența descărcare.

e) Deliberează și hotărăște asupra bugetului Regiunii.

f) Hotărăște asupra tuturor chestiunilor la ordinea zilei și asupra tuturor măsurilor relative la asigurarea bunului mers și la propășirea regiunii.

g) Discută asupra modificărilor Statutelor și Regulamentelor de Administrație și Asistență.

Adunarea Generală se compune din:

a) membrii fondatori domiciliați în regiune;

b) membrii activi și aderenți, domiciliați în regiune, având cel puțin 6 luni vechime în Societate și fiind în curent cu cotizațiile.

Nu vor putea lua parte la adunarea Generală membrii activi și aderenți având o întârziere de 6 luni în plata cotizațiilor.

Un membru absent poate fi reprezentat printr'un alt membru printr'o simplă scrisoare.

Fiecare membru prezent sau reprezentat care întrunește condițiile Art. 482 lit. b) din Regulamentul General are drept la un vot.

Ceilalți membrii, neavând o vechime de 6 luni sau acei ce nu sunt în curent cu plata cotizațiilor, pot asista la adunarea Generală dar nu pot participa la discuție și la vot.

Dacă la prima convocare adunarea generală nu ar fi constituită din cel puțin 1/3 din numărul membrilor Comitetului Regional cari domiciliază în localitatea unde funcționează, a doua adunare se va face în termen

de 15 zile dela cea dintâi, când se vor lua hotărâri, ori care să fi numărul membrilor prezenți sau prezentați.

Cluj, la 6 Aprilie 1922.

p. Președinta Regionalei a IX-a—Cluj,
EUGENIA TRIPON

Director Regional
SASU

Adunarea generală a Crucii Roșii

Crucea Roșie Română Filiala Cluj, și a ținut Vineri 7 Aprilie 1922 a III a adunare generală în Sala festivă a Prefecturii județului unde Doamna prezidentă a făcut darea de seamă a activității Crucii-Roșii și în timp de pace, care este tot de-a altă suferințele. D na oasieră dă c-tire bilanțului încheiat, care e rată, că averea filialei este de 76.463 lei depuși pe Cont curent la Banca „Economul” unde e și sediul Societății, mai are peste 4000 bucăți albituri date în folosința Spitalului Militar. Printre membrii fondatori de 1000 Lei vedem numele mult regretatelor D ne: Roseite (gen. Petala și Virginia Dr. Basola). Ar fi de dorit ca în toate comunitățile să se înscrie membri cotizatori și țărani, cu 5 lei anual ca Societatea să poată lua avânt, de care are trebuință să-și poată împlini misiunea umanitară. Acele D-ne proteze sau luvățătoare, cari ar fi duse la planta interesarea pe acțiune filantropică sanitară în inima sătenilor, unde ele răpândesc lumina spre care ne zăim cu toții, sânt rugătea com. lista de înscriere de la Doamna prezidentă a Soc. Crucea Roșii Rom. Fil. Cluj, Calea Moșilor 44 care le va trimite fără întârziere.

SIDONIA G. I. DOCAN

Către cititori

Fiind chemat la alte ocupații, din care cauza mi-am dat demisia din demnitatea de Secretar General al Societății „Cultura Poporului”, anunț prin această că, odată cu numărul de față încetează și răspunderea că o aveam la redactarea zărilor.

EMIL VASILIU

ÎN GRĂDINA GETSIMANI

În grădina numită Ghetsimani era întuneric. Abia se înserase, dar ca nici odată noaptea se lăsase parcă mai neagră.

Cerul acoperit cu nouri grei abia se mai deosebia de pământ ca o apă cernelită. Frunzișul grădinei părea de cărbune și în liniștea adâncă se auzia numai cântecul unei păsărici și în vale freamătul potolit al orașului Ierusalim...

În ceasul acela, Isus, era în grădină.

Se opri sub un pom și aplecând o ramură înflorită își îngroapă fruntea în ea.

Trebuiau mai întâi să vie apostolii credincioși, apoi Iuda și în urmă soldații cari să-l prindă. Știa bine că în locul acela nelegiuirea omenească îl va cere pentru moarte.

Grădina îi îmbalsăma sufletul și pentru ultima oară Isus mai călca nisipul aleilor ei.

Un buciom vestea ceasul de rugăciune în Templu.

Lui Isus i se iviră lacrimi în ochi.

Curând veniră apostolii credincioși și-l rugară să fugă din grădină împreună cu ei, căci altfel va fi prins și judecat.

Și iată pe Iuda apropiindu-se. Glasul lui era schimbat și cerându-și iertare, că el, e cel care vine în urmă, a-prinse o lumânare de seu.

Flacăra palpaia în întuneric și la lumina ei chipurile tuturor păreau niște vedenii care se întrebau numai cu privirea, despre cine știe ce taine ale lumii.

O boare ușoară de vânt stânse lumânarea.

Iuda sta mai la o parte... Era ceva ce nu-l lăsa să se amestece cu ceilalți. Cei treizeci de arginți, legați într'o fâșie de purpură, îi simțea grei și reci în sân. Nu cheltuise din ei nimic.

Isus cu blândețe se apropie de el. Iuda găsi momentul să facă semn pândarilor înarmați. Semnul era sărutul și Isus primi pe obraz sărutul lui Iuda.

Ostașii năvăliră de jur împrejur înarmați și gata se lovească. Isus își luă rămas bun de la apostoli, și cu fruntea plecată fără să spuie un cuvânt, porni între arme către Cetatea Ierusalim.

Iuda se ascunsese, ceilalți, neîncredători se risipiră într'o parte și alta. Și numai Petru urmări pe Domnul cu durere nemărgenită.

Ca și pe ceilalți îl chinuia neîncrederea că poate Isus, nu este cu adevărat fiul lui Dumnezeu, dar credința, prorociriile scripturii și minunile ce le făcuse pe pământ precum și ceasurile petrecute împreună, nu-l lăsau nepăsă-

ÎNVIEREA

„Nu vă temeți și vestiți fraților mei, ca să meargă în Galileia și acolo mă vor vedea și mă voi sui la Tatăl meu și Tatăl vostru, Dumnezeuul meu și Dumnezeuul vostru“.

La Sâmbetei trecând,
Și Dumineca sosind, —
Pân' a nu s'albi de zi
Din mormânt Iisus ieși.
Când el părăsi mormântul,
S'a cutremurat pământul.
Și un inger—la mormânt—
Cobori din cerul sfânt;
Peatra la o parte-a dat,
Și pe ea s'a așezat...
Strae albe el avea,
Ca un fulger strălucia.
Paznici când îl văzură,
La pământ, ca morți, căzură.—

Magdalena 'ndurerată,
Cu vre-o trei femei, plecat a,
De cu zor... miresme-a dus
La mormântul lui Iisus.
Când ajuns-au la intrare,
Se 'ntrebau cu 'ngrijorare:
— „Cine oare să ne dea
La o parte lepedea?“
Acolo intrând, văd—iată—
Peatra la o parte dată.
Dar pe Domnul—când privesc
Jos în grospă—nu-l zăresc...
Ochii 'n sus când ridicară,
Ingeri, doi, li-s'arătără.
Le era strălucitoare
Fața, ca luciosul soare...
Mute dânsule-i priviau.

Ingerii grăitu-le-au:
— „Prinire cei inmormântați,
Pe Iisus de ce-l cătați?“
Din mormântu-i s'a sculat!
Iată locul unde-a stat!
Spuneți și la ucenici,
Că el nu mai este-aici!
A pornit 'nainte-acum
Pe al Galileei drum.
Mergeți acolo, c'aveți
Azi cu toții să-l vedeți!“

Ele pleacă, să găsească
Pe apostoli... să-i vestească. —
Cum mergeau voioase, iată,
Că Iisus li-se arată...
Înaintea lor ieșise:
— „Bucurați-vă!“ le zise.
Dânsule, când l-au văzut,
La picioare i-au căzut;
Tremurând i-se 'nchinară...

Domnul a grăit lor iară:
„N'aveți teamă! Alergați
În oraș!... de veste dați:
Să se ducă 'nvățăceii
În ținutul Galileii.“

„Acolo au să mă vădă!“
Ele merg, înștiințează
Pe apostoli, cu grăbire,
De nespusa fericire!...
Dar cei unsprezece-ai lui,
Când le au spus că 'n groapă
[au i,
Că 'nviat... că au să-l vadă:
Că nu le venia să creadă!

Tot atunci, străjeri sosesc
La groapă, și vestesc
Arhierii din cetate
Despre cele întâmplate.

Arhierii, strânși la sfat,
Bani străjerilor au dat:
— „Spuneți: „Noi am adormit...
Ucenicii au venit...
Și luat-au pe Iisus,
Noaptea, pe furiș... l-au dus!“
De mai mari, să n'aveți frică,

„Vă scâpăm noi, la adică!“

Banii, paznici-i luară;
P'arhierii li ascultară...
Și minciuna, de la ei,
S'a lăpăit printre iudei.

Isus se arată la doi ucenici

Doi învățăcei plecară
Din Ierusalim la țară,
Spre Emaus, un mic sat
Cu cetatea 'nvecinat. —

Cum păștau vorbindu-și, iată
Și Iisus... veni de odată...
Dar deși pe-un drum mergeau,
Că-i Iisus ei nu vedeau.
El luând cuvântul: — „Frați!“
Zise. „Despre ce vorbiați?“

„Și de ce așa tristețe
Văd pe-ale voastre fețe?“

Unul dintre ucenici
Li răspunse:—„Ești, p' aici,
„Singur care n'ai aflat
„Cele ce s'au întâmplat!“
— „Ce?“ (Iisus îi ispiti)
Ucenicu-i povesti:
— „De Iisus Hristos, profet
„Din orașul Nazaret,
„N'auziși tu, cum mai marii
„Toți ai țării: cărturarii,
„Arhierii, l-osândiră
„Și pe cruce-l răstigniră?...”

„De trei zile-i îngropat!
„Azi în zori i-au cercetat
„Câteva femei mormântul...
„Nu era acolo Sfântul!
„O vedenie avură...
„Ingeri, ele, doi văzură

„Lângă groapă, cari le-au spus
„Ca 'nviat din morți Iisus!...
„Și vro câțiva 'nvățăcei
„Mers-au... n'au văzut nici ei
„Decât glugi 'n groapă jos:
„Din mormânt lipsea Hristos!...
„Auzind, ne-am minunat...
„O fi oare-adevărat
„Că 'nviat, cum se vorbește?...
„Nu știm!.. Asta ne muncește!“

Domnă-atunci răspuns a lor:

— „O, nepricepători
„Și zăbavnici ce sânteți
„În a crede pe profeți!
„Nu s'a spus că el va fi
„Omorât și-a treia zi
„Din mormântu-i va 'nvia,
„Ca să intre 'n slava sa?“

Și cu Moise începând,
Pe proroci pe toți la rând

I-au luat și-a tălmăcit,
Despre dânsul ce-au grăit.
Ajungând în sat, vroia
Calea singur a-și urma.
Însă cei doi îl rugară:
— „Stăi cu noi, că este seară!“

Și cu ei în sat rămase...
Când ședea cu ei la masă,
Pânea 'n mână-i a luat-o
Și a binecuvântat-o.
În bucăți o frânse apoi,
Dând din ea la amândoi.
Ochii lor atunci văzură
Limpede... și-l cunoscură...

Dară Domnul s'a făcut
Dintr'odată nevăzut...
— „Vai!“ (cu ciudă ei și-au zis,
„Ochii cum nu ne-am deschis,
„Când pe drum din vechiscripturi,
„El nu da învățăture?...“

Apoi în aceeași seară
La Ierusalim plecară.
Au găsit pe 'nvățăcei,
Și pe alții mulți cu ei,
Care spuneau:—„Adevărat
„Că Hristos a înviat!
„Chiar și Simon l-a 'ntâlnit!“

Dânși-atunci au povestit,
Ce fel—și ei—il văzură;
Cum la masă-l cunoscură!

P. Dulfa

Cele din urmă sfaturi

„Datu-mi-s'a toată puterea în
cer și pe pământ, drept aceea
mergeți în toată lumea și pre-
dicăți evanghelia în toate nea-
murile, botezându-i pe ei în nu-
mele Tatălui și al Fiului și al
Sfântului Duh; învățându-i să
fie toate câte v'am poruncit eu
vună. Cel ce crede și se va bo-
teza acela se va mântui, iar cel
ce nu crede, se va osândi.“

DE PAȘTI

Îmi amintesc de Paști, la noi acasă:
O zi de primăvară, luminoasă,
Cu adieri de aer parfumat,
Cu suzete de clopote pe sat,
Îmi amintesc de-o liniște deplină
De vișini înfloriți într'o grădină,
De flori de zarzari care s'au desprins
Și au căzut, de parcă ar fi nins.
Sburau prin flori albinele ușoare
Ca niște stropi de aur rupți din soare,
Și'n liniștea aceea din grădină
Era ca un concert de violină:
Parcă 'npleteau de-asupra mea în sbor
Un nevăzut hamac fermecător...
Era așa senin și așa de bine!
Și mă temeam de roiul de albine.

Îmi amintesc de oameni din sate.
Cu haine noi și fețe luminate,
Cum s'adunau la 'crucișări' de drum,
La sfaturi lungi... de parcă stau
[și-acum.
Și-mi amintesc de-o droaie de copii
Cum alergau de veseli și globii
Pe un tâpșan alături de sat
Pe care-am fost și eu și m'am jucat...
Era 'n cerdac la noi atâta soare,
Era 'n pământ atâta sărbătoare.

Și tremur tot când îmi aduc aminte
Că port în mine-atâtea dragi morminte.

De-atunci muri și tata, și-am plecat
Noi toți copiii de-acolo din sat,
Dar simt și azi în mine, luminoasă,
O zi de Paști, de mult, la noi acasă
De câte ori e April și zi cu soare
Îmi amintesc... și sufletul mă doare.

DEMOSTENE BOTEZ.

GÂNDURI

de Regina MARIA
a României

Poporul meu. Clădește, clădește! Să talăturăm orice luptă, să ne strângem în acea unitate sfântă pe care am cumpărat-o cu sângele nostru și care va face puterea noastră.

Un gând frumos poate să fie ca o biserică în care omul își odihnește sufletul, iar gândul lui este neghina care năbușe grăul cel mai curat și mai rodnic.

SĂRBĂTOAREA INVIERII

În fiecare an sărbătoarea invierii să serbează de către popoarele creștine cu cea mai mare evlavie.

Această sărbătoare, ne aduce aminte de chinurile mari, pe cari le-a suferit Omul-Dumnezeu pentru mântuirea noastră a tuturor, și ne sirecoară în suflet atâta lumină, încât ne dăm seama de toate faptele noastre, pentru ca să ne bucurăm de cele bune și să ne căim de cele rele.

Sărbătoarea invierii, ne înoțește toată ființa, și în inima noastră își face loc iubirea și bunătațea nemărginită chiar și pentru cel ce ne-a făcut rău. Suferințele lui Isus pentru oameni nu le putem măsura cu gândul, dar în conștiința noastră această pildă Dumnezeiască ne deschide două căi lămurite: Calea binelui și calea răului. Și pe fiecare ni se arată ce avem de găsit.

Știm bine că întocmai ca Iuda care s'a bucurat pentru trezeci de arginți și la vândut pe Isus, iudeilor, pentru ca în urmă chinuit de propria lui faptă, să meargă să se spânzure, întocmai ca acesta, sunt toți acei ce ueltesc contra altora. Pe când cei buni, cei ce știu cugetul curat, se pot împărtași din izvorul de bucurie ce-l aduce după sine fapta bună și jertfa pentru aproapele.

Sărbătoarea invierii ne face să ne întrebăm de faptele trecutului nostru, și ne luminează întru viitorul.

Sărbătoarea invierii ne aduce nădejdi noi și dorul de viață, căci păcatul ne-a fost răscumpărat de cel ce s'a răstignit pentru noi.

Și în ceasul în care clopotele ne vestesc învierea Omului-Dumnezeu, să ducem flori și să le punem pe altarul sfânt, împărtașindu-ne de bucuria celui mai mari sărbătorit, și să ertăm total căci și nouă ni s'a ertat.

G. T.

CREȘTEREA ÎN FAMILIE

Dela părinți se mai cer să devină copii cu copiii lor, adică, să se știe coborâ în sufletul lor, să cunoască gradul de pricepere al lor căci numai atunci vor ști să aleagă totdeauna mijloacele cele mai bune pentru buna lor creștere. Se înțelege, că pogorârea aceasta să nu fie prea mare, încât să împedecă înălțarea copilului la ei.

Se mai cere dela părinți să nu fie morocănoși, ursuzi uricioși cu copiii lor, că și aceștia observă curând, că părinții le cer una și alta nu pentru că ar fi bine ce cer, că pentru că sunt mândri.

Părinții să aibă încredere în propriile lor puteri. Un tată, care strigă mereu, o mamă, care se teme mereu, să nu păsească ceva copilul,—peste tot părinți, cari explică sau poruncesc prea mult, cari intră sau opresc prea mult, împiedică buna creștere, căci dovedesc că nu au nici pricepere destulă, nici încredere în propriile lor puteri, pe care le tot repetă sau chiar le schimbă.

Copii așteaptă dela părinți să fie atolștitorii mai ales când e vorba de vâsta copilului. Părințele, pe care îl pot înșela, eșuează să fie puțin preșit. Copilul face totdeauna încercări, fie din întâmplare, fie din videnie, ca să vadă până unde poate merge în dorința de-a se face neatârnat de cel mai mare decât el. Nu sunt rare mai ales mamele, cari pierzând stăpânirea peste copiii lor, ajung ca aceștia să facă ce vreu cu ele.

Mai frumos se dezvoltă sufletul copilului în mijlocul unei vieți familiare frumoase prin bună înțelegere între părinți. Frumusețea aceasta nu o dă bogăția, nici nu o împedecă sărăcia. O strică însă totdeauna neînțelegerea dintre părinți, care face tristă viața copilăriei. Tata și mama, cari au trăit totdeauna în bună înțelegere, cel puțin în fața copiilor lor, vor rămânea scutiți de singurătate și la bătrânețe. Luând mereu parte la bucuriile copiilor începând din cea mai fragedă tinerețe a lor, aceștia se vor obișnui a vedea în părinți izvorul bucuriei lor făcându-i părtași la tot ce-i mișcă. Trecând anii și crescând copii, părinții vor deveni prieteni și tovarășii lor și vor mai întineri odată.

Înțelegerea bună dintre părinți și dulceața familiară, care izvoresc din ea, sunt și o apărare a copilului față de tovarășii, pe cari îi găsește afară de casă. Copilul trebuie lăsat, să-și gă-

sească prietini de seama lui și afară de familie, dar uneori păsește rău cu ei, alături părinții sunt siliți să nu-l lase cu nici unu, nefiind nepotriviti. În cazuri de acestea copilul trebuie să găsească prietenii, de care are nevoie, în persoana părinților lui.

Părinții trebuie să îngrijească și de sănătatea lor proprie, căci numai părinții sănătoși vor avea copii sănătoși și numai aceștia vor fi folositori lorui, familiei și statului. Grija de sănătate trebuie să precumpănească încă dinainte de căsătorie.

Trei sunt mai ales boalele, cari dacă le au părinții, amenință și sănătatea copiilor încă din pântecul mamei: tuberculoza sau oțică, sifilisul și alcoolismul.

Aplicarea spre oțică, de care suferă vreunul dintre părinți, se poate moșteni. Dar vindecarea ei e, mai ales la început, cu puțină, afară de aceea ea nu amenință să îmbolnăvească și creșterea, ca celelalte două boale.

Sifilisul sau sfrențul e cea mai grozavă boală, cu atât mai grozavă, cu cât e acum după război răspândită și la sate. Boala o moștenesc și copiii născuți din părinți sifilitici și chiar dacă nu o moștenesc, urmașii unui părinte sifilitic sunt de regulă slabi la trup și slabi la minte. Partea cea mai mare a copiilor născuți din părinți sifilitici mor încă în anii cei dinții ai vieții. Și boala aceasta se poate vindeca mai ales la început, de aceea cei ce o au să nu se răzșineze și să caute clinica (spitalul). Căci cei nevindecați înnebunesc de regulă după ce au trecut de vârsta de patru zeci de ani.

Alcoolismul e boala care cuprinde pe cei bețivi, mai ales bețorii de rachiu (vinars). Copii născuți din părinți bețivi sunt de regulă tâmpiți la minte și cupătă ușor orice boală.

V. L.

Vorbe cu tâlc

Limba oase n'are, dar oase sparge.

Ura naște ură.

Cucul cântă, iar leneșul stă și numără.

Cum e sfântul și tămăia.

Viața omului ca oul în mâna copilului.

Glasul măgarului nu se aude la cer.

Scările se mătură de sus în jos, nu de jos în sus.

Numai capacul știe ce fierbe în oală.

Parastas pentru Rosette General Petala

S'a implinit un an și jumătate de când s'a stins din viața răposata Rosette Petala. Născută din o veche familie moldovenească, aceea a lui Rosetti, de care se leagă multe fapte mari în propășirea culturii românești, defuncta a fost crescută în spiritul cinstit al vremurilor din trecut, cu multa dragoste de biserică și țară.

De aceea cât a trăit, viața i-a fost o pildă de fapte mari; totdeauna neobosită și dând sprijinul moral și bănesc pentru înființarea instituțiilor de binefacere.

Grija ei era mereu către Biserică, iubirea și ajutorarea celor săraci și cinstiți. Casa ei era deschisă pentru toți acei cari cereau sfatul sau ajutorul ei. Totdeauna bună, totdeauna durând o durerile celor mici și slabi în viață.

După unirea tuturor românilor familia Petala s'a mutat în Cluj. — Ardealul iubit, simbolizat și prețuit de defuncta atât de mult.

De-un idealism cum rar se găsește în viață, buna Doamnă, stabilită în Cluj, zi și noapte, se gândea cum să se desfășoare cât mai mult unitatea și sufletul românesc în Capitala Ardealului, cuibul cel mai șovinist maghiar. În scopul ca viața cultural-românească să fie cât mai dezvoltată, casa sa era locul de întâlnire al tuturor cărturarilor, artiștilor, scriitorilor, actorilor, făcându-se trăsătura de unire între masele populare și inteligența.

Din inițiativa sa și cu sprijinul său s'a înființat diferite societăți de binefacere.

Iar idealul ei era ca în Cluj să se ridice o mare biserică ortodoxă.

Rămășițele pământești sunt îngropate în curtea

bisericii stramoșești din Cluj.

Cu câteva zile înainte de Duminăca Florilor, în bisericuța mică din localitate s'a oficiat un parastas.

A luat parte numai familia.

Memoria acestei românce nu va fi uitată niciodată. Sufletele mari și caracterele deși se duc din tre noi cari trăim, totuși amintirea lor rămâne neștearsă ori cât va trece vremea.

Tiganul și traista

Cum trecea pe-un pod țiganul
Iată'n partea cealaltă
Lângă-un stâlp de pod-alături
Vede-o traistă lăsată
Și de-odată cum o vede
Parcă crede și nu crede
Și din mers pe loc s'oprește
Și la traistă vorbește:

„Hauleică, d'aulică,
„Trăistică, puicolică,
„Cum m'ai șade singurică
„Parcă ar fi cam stră'nică,
„Zău mă mir că nu-i e frică;
„Ori de frică
„Ce-i e frică
„Nu mai ș'e ce să zică!
„Hauleică,
„D'aulică,
„Hai cu Dada trăistică
„Nu ți mai fie așa de frică.”

Și vorbind așa cu milă
Și grăbit și bucuros
Șterge traista de ios
Și o ia fuga mai prin dos.
Dar când fuge el mai bine
Iată și românul vine
Și cum vine ia-l de chică —
Și avea doar o chică mare —
Și cu pumnul după ceafă
Unde 'ncepe să mi i care;
Dă-i și dă-i și dă-i și dă-i,
Iar țiganul se smucește
Și de-odată strigă; — Stai!
Ce sai nene la bataie
Și te apuci așa de dat?
Stai, că doar nu ne-am certat.

TH. D. SPERANȚIA

Din istoria neamului românesc

Alexandru cel Bun
(1400-1433)

de Victor Lazăr

Nu mai cu durere a putut urmări Românul întâmplările din Moldova dela moartea lui Lațcu până la urcarea pe tron a lui Alexandru-Vodă, cel dințiu Domnitor care are o domnie mai îndelungată și mai pașnică. Timpul de liniște îl întrebuițea Alexandru pentru întocmirea lăuntrică a țării și cu adevărat, din timpul lui avem amintiri despre biserici, școli și chiar scriere de cronici.

Alexandru cel Bun a fost căsătorit de mai multe ori, în două

rânduri cu femei catolice: una Margareta de Loșonț, fiica voievodului Ștefan Loșonț din Transilvania, a doua Rongala, sora regelui Poloniei. Căsătorie cu aceste femei străine se făcea din politică. Alexandru voia să asigure pacea țării intrând în legături de rudenie cu vecinii lacomi după pământul Moldovei.

Alexandru s'a îngrijit de liniștea administrației bisericești, turburate de mai înainte din cauza împotrivirii Patriarhului din Constantinopole de-a recu-

noaște pe Iosif dela Cetatea-Albă, mitropolit al Moldovei. La 1401 se făcu pace între Domnul Moldovei, patriarhie și mitropolitul cel nou se puse pe lucru, ca și Alexandru-Vodă, pentruca să dea bisericii naționale așezăminte și strălucirea de cari avea nevoie. Alexandru înființă episcopii dela Roman și Rădăuți, întemeiază strălucita mănăstire a Bistriței, unde a fost înmormântat precum și mănăstirea Moldovița, Iosif mitropolitul se îngrijă, ca în mănăstiri să fie viața liniștită și regulată. Și călugării din aceste mănăstiri, pe lângă slujbele obicinuite călugărești, se îndeletniceau mult cu scrierea frumoasă de evangheli și alte cărți sfinte, din cari unele au scăpat până în zilele noastre.

La mănăstirea Bistrița s'a păstrat cel mai vechiu pomelnic al familiei domnitoare moldo-

vene și tot acolo, după moartea lui Alexandru, se începe a se scrie cea dințiu cronică a țării.

Pe la anul 1330, așa dară înainte de întemeierea Moldovei independente, Tătarii chinu-seră pe creștinul Ioan din Cetatea-Albă pentrucă ținea la dreapta credință. Ei îl deteră chiar morți. Atunci biserică îl așeză pe acest martir (mucenic) pentru credința în Christos între sfinți cunoscut acum sub numele de Ioan cel Nou. În timpul lui Alexandru-Vodă și al mitropolitului Iosif, moaștele acestui martir au fost aduse cu mare cinste și așezate în sfânta mitropolie din Suceava, unde sunt și astăzi.

Tot în timpul lui Alexandru cel Bun veni în Moldova învățatul călugăr Grigore Tamblac, vestit predicator, care rămase timp mai îndelungat lângă mi-

tropolia Sucevii, unde se distinsese ca un bun propovăduitor al învățaturii creștinești. Predicile lui au fost scrise și s'au păstrat până în zilele noastre. La mitropolie se înființă atunci și o școală bisericească.

La anul 1432, adevărat spre sfârșitul vieții lui Alexandru-Vodă s'a ținut și sinodul cel mare dela Florența, în țara Italiei. A fost o încercare de-a uni cele două biserici creștine, cea romano-catolică din Apus și cea ortodoxă dela răsărit. Despre acest sinod spune cronicarul român, „că însuși patriarhul de Constantinopole și cu împăratul Ioan Palcolog și cu mulți mitropoliți și episcopi au fost. Dela țara noastră încă au fost trimis pe Grigore Tamblac, după multă zarvă și gâlceavă nimică bun n'au isprăvit, că în loc de împrennare mai mare zarvă și despărțire s'au făcut.

ÎNTÂMPĂRILE SĂPTĂMĂNEI

nta Regală.— Căsa-Regelui Alexandru cu păsă Mărioara, a fost hotărâtă pentru de 1 lunie.

feriri de medalii.

Regele a binevoit să Prea Cucernicului Mihail Berezovschi, te corului arhiepiscopului din Chișinău, medalia Merenti" clasa I-a.

Preot Berezovschi, te și profesor la con-ul de muzică din Chișinău, și-a câștigat me-osebite prin râvna ce o în a da în româ-ție prin alipiri, fie mpunerii originale, de serviciului divin.

Regele a binevoit da medalia „Răsplata pentru Biserica" a săteanului Ghe-șu Tâlpău, enoriaș al Miroslăvești, jud. Iași, pentru că a con-tribuit suma de 70.000 lei la zidirea bisericii paro-

Expoziție la Bel-grad.— Cu prilejul căsă-Regelui Alexandru păsă Mărioara deschide la Belgrad expoziție de lucruri de artă artiștilor români. În acest scop a delegat la Bucu-aresti D-l Do-rogescu, delegatul Serbiei.

Expoziție la Bel-grad.— Cu prilejul căsă-Regelui Alexandru păsă Mărioara deschide la Belgrad expoziție de lucruri de artă artiștilor români. În acest scop a delegat la Bucu-aresti D-l Do-rogescu, delegatul Serbiei.

Expoziție la Bel-grad.— Cu prilejul căsă-Regelui Alexandru păsă Mărioara deschide la Belgrad expoziție de lucruri de artă artiștilor români. În acest scop a delegat la Bucu-aresti D-l Do-rogescu, delegatul Serbiei.

dată oțărătură stătu-ndouă bisericile, de vedea cu dragoste, alta hulește și de na pe alta va să po- o calce, cum răsă-șul n'ar fi fost lo-Christos".

lui Alexandru cu legea catolică opri le-ștrânse cu Polonia și pătrunderea mai a catolicismului în Deasupra mormântu-ului catolic, Margarete Alexandru ridică în o frumoasă biseri- catolică de piatră; chilii pentru călugări pentru reședința e- catolic. Învățătura prînsă înă la Ro-veni, și Alexandru tatornic în legea ve- episcopul catolic numai turma lui com-

La Geneva s'a ținut un bîlciv internațional al tu- turer țărilor, în folosul Bi-roului general de binefa- cere. A luat parte și Ro- mânia

Consistoriul din Oradea Mare a creiat un post de preot-misionar, care va fi trimis pentru slujba divină prin parochiile unde nu sunt preoți.

La Vad, în Făgăraș s'a întemeiat o casă națională cu numele învățatului canonic Augustin Bunea.

Ea va cuprinde o bibliotecă și un muzeu local.

Plănuiți de biserici. În orașul Sf. Gheorghe din Ardeal s'a planuit zidirea unei biserici ortodoxe; aceeași plănuiți a făcut-o și pîlcul de Români din Tîrgul Secuilor. Viața românească nu se va revîrsa din belșug decât prin școală și biserică.

Cărturararii din Sînicolaul Mare s'au adunat la oltă și au hotărât să muncească cu toții pentru luminarea poporului. De două ori pe săptămîna, Marția și Joia, vor ține șezetori populare.

Congresul bisericesc din Chișinău a dat din fondul eparhial următoarele sume pentru cultura: 3000 lei societății istorico-archeologice, 5000 lei societății culturale a elevilor seminariști din Chișinău, 15000 lei burse pentru studenții l'ceului Hajdeu, 526.783 lei școlii eparhiale de de fete și 30.000 lei studenților basarabeni, cari vor urma în străinătate.

În Lupeni—Valea Jiului s'a înființat Reuniunea femeilor române ortodoxe pentru înfrumșetarea bisericii. Reuniunea condusă de D-le Elena Brandusa și Eugenia Sandru, are peste 300 de membre, cu o contribuție lunară de 2 lei fiecare.

La Deva s'a deschis o universitate populară condusă de d. Iosif Botean. Se cuvîne toată lauda inițiatorilor.

Muncitorii ortodocși din Lupeni sat din ținutul minelor din Valea Jiului vor să și construiască o biserică. Dînd fiecare câte 8 lei pe lună, se adună de la toți 80.000 lei pe an. Pînă azi s'au adunat din cotizațiile lunare ale lor peste 100.000 de lei.

Bibliotecile. În Franța dela 1862, fiecare școală comunală are o bibliotecă populară cu cărți alese pentru școlari și pentru părinți. În Elveția, comunele sunt obligate prin lege să aibă fiecare o bibliotecă obștească, pe care o întreține primăria și o sprijină Republica.

În Statele Unite, după socoteala biroului educației din New-York erau în 1913,—2850 de biblioteci populare cu cel puțin 5000 de cărți fiecare. Ele cuprindeau în total 75.112.935 de volume.

În 1910, copii au împrumutat de la Biblioteca Centrală din New-York 2.500.000 de cărți, iar în 1911 au fost citite 7.725.574 de volume.

Prin stăruințele preotului G. Păunescu, parohul bisericii Căramidarii de Jos din București, s'a clădit în curtea bisericii o casă culturală parohială, care a costat 180.000 lei.

Cucernicul preot Nicolae Dă-rîngă, paroh în Tîrgul-Frumos își propune să facă în casa fie-cărui enoriaș o mică bibliotecă, cuprinzînd în deosebi cărți moral-religioase.

Se înființează la Blaj cea dintîi mînăstire de că-lugărițe române greco-cato-lice cu sarcina misionară de a conduce un orfelinat de 150 copii.

Prefectul de Prahova a orga- nizat în județul său, pentru să- teni conferințe populare educa- tive. Lucrul nou desigur, căci administrația nu găsea nici odată vreme pentru creșterea și cul- tura poporului.

„Asociația de propa- gandă culturală" din Ro- șiori de Vede s'a întemeiat pentru constituirea fondu- lui cultural „Presa Bună".

Pînă la 30 Septembrie 1921, adică în timp de 2 ani se adunase 174.600 lei în valori de stat și 4443 lei în numerar. De aseme- nea „Asociația de propa- gandă culturală" din Ro- șiorii de Vede a întemeiat o bibliotecă în oraș și a luat asuprași sarcina de a întemeia în satele vecine „Case de Citire".

La 18 Decembrie 1921 s'a inaugurat la fabrica de tutun Belvedere din Bucu- rești două biblioteci popu- lare filiale ale bibliotecii parohiale Căramidarii de Sus.

Serbarea școlară ocazio- nală a adus comitetului școlar suma de 6.000 lei pentru ajutorarea școlarilor săraci.

În conferința cercului preo- țesc dela Deva s'a vorbit despre ș- oala de Duminică pentru edu- carea religioasă morală a adulților. Toți preoții s'au obli- gat ca fără amînare să înceapă instruirea adulților, cîntarea cu ei a răspunsurilor liturgice, ce- tirea și explicarea Bibliei.

Fără amînare trebuie să se oblige la fel, toți preoții, din toate tîrgurile și satele țării.

Preotul ortodox George Fră- țilă din comuna Ghimboca, jud. Ceraș Severin sprijinit de câțiva oameni de ispravă din comună a creiat în 1918 un fond cul- tural.

Sporit, zi cu zi, prin munca și fericita înțelegere a sătenilor fondul din Ghimboca a ajuns la 60.000 lei. Casa Culturală clădită cu acești bani e mîndria satului de azi.

În pămîntul Dobrogei—Fă- cîndu-se săpături în Dobrogea pe șoseaua Hârșova—Măsin, au eșit la iveală zidurile unei ce- tăți române anume Iglîța.

S'au găsit diferite obiecte și sculpturi în piatră de pe vre- mea împăratului Traian. S'a format o comisiune din partea muzeului național din Bucu- rești, care să cerceteze aceste descoperiri.

Victor Lazăr

Cercul studenților put- neni, condus de d. G. A- lexiu, a înființat în luna Noembrie, cu sprijinul Mi- nistrului Cultelor și Artelor, bibliotecile populare din Mărășești, Suraia și Soveja. În vacanța Crăciunului a înființat biblioteci în Go- gești, Sascut și Pufești și va ține șezători culturale, din venitul căror să se spo- rească bibliotecile populare din Odobești, Panciu, Ad- jud și Focșani.

„Cercul gospodinelor din Ba- nat" va deschide o „școală pentru educația femeii". Școala va avea cursuri de gospodărie, croitorie și altele.

Capitanul Vasile Buhuș, in- valid de război, sprijinit și de Ministerul Cultelor și Artelor, a înființat în comuna Dărmă- nești, jud. Prahova biblioteca populară „Domnița Elena". Biblioteca are astăzi 1134 volume și un fond de 7024 lei.

Flori din India.— În Anglia cu ocazia sărbătoririi „ostașului necunoscut", indienii s'au gîndit să aducă flori din grădini- lor pentru mormintele eroilor. Dar din India și pînă în Anglia florile s'ar fi vestejit încît să nu se mai cunoască ce sunt.

Atunci au strîns flori și le-au închis într'un bloc de gheață pe care l'au trimis în Anglia.

Acolo blocul de gheață a fost pus la soare și topindu se flo- rile au rămas proaspete și vii de pîreau abia culese din gră- dină.

Aurul Statelor Unite.— Noal director al monetăriei, in- stalat în funcția sa în ziua de 20 Martie, a comunicat în mod oficial că a treia parte din tot aurul lumii se află în posesia Statelor Unite.

Acest aur e socotit la valo- rea de nouă miliarde. Monedă tipărită sunt numai 260 mili- oane iar restul este păstrat în drugi masive.

Statue unui preot.— Sunt în lume statui de regi și îm- părăți, statui de cavaleri și eroi, statui de cărturari, statui de oameni politici și filantropi, dar nicăiri, în afară de statuile cu- noscute ale reformatoilor din Apus, nu cunoaștem o statue de preot.

La Birmingham însă în fața palatului primăriei este statuia unui preot anume Dawson, care a inflăcărât pe vremuri acest oraș de negustori cu predicile și cu dragostea lui de adevă- rat apostol. El a predicat bo- gaților dragostea pentru săraci, iar săracilor — aceia ce inobl- lează și ridică pe om,—munca. Dawson a fost creatorul a- celui puternic spirit public, care într'o jumătate de secol a schim- bat orașul Birminghamul, fă- cîndu l frumous cetate a mun- cii de astăzi.

Mulțumiri. Ministerul Cul- te- și Artelor aduce vilele sale mul- țumiri D-lui Capitan I. Anton, din Buzău, pentru că a dăruit bisericii Sf. Ion Botezătorul din Focșani 32 cărți de literatură bisericească și o colecție din revista „Biserica Ortodoxă Ro- mână".

pusă din Sași, Săcui și puțini Poloni așezați în Moldova.

Linșteea domn'ei lui Alexan- dru li îngădui acestuia să se intereseze mai mult și de co- mercial țării, cu atât mai văr- tos, că veniturile domniei erau formate numai din ceace pro- duceau moșiile domnești, veni- turile ocnelor de sare și taxele vamale de pe mărfurile intrate în țară. Căci Moldova mijlocea atunci comerțul Europei cen- trale și răsăritene cu Genova și Veneția, orașe din Italia, cu Constantinopole și cu Rusia de mează și pe drumurile comer- ciale dealungul Moldovei tre- ceau cară nemțești și arme- nești dela Lemberg (Liov) spre Cetatea-Albă și de-aci în Țara Tătarilor. Tot prin Moldova trecea drumul comercial spre Brăila Mînteniei. Iar la tîrgu- rile (bîlcuirile, iarmaroacele) din Sniatin mergeau Români

și cu produsele țării lor s'îm- bînda-le pe bani sau pîlării, haine boerești, arcuți și săbii.

Negustorii străini, între cari și Sașii din Bistrița Ardealului, aduceau în Moldova ș postă- vuri fabricate în Belgia și în Colonia (Köln) de lângă Rin, duCând la reîntoarcere piei, miere, ceară, boi și „mărfuri tătărăști", adecă m'rodenii (cui- șoare, scortîșoară, piper) venite din Asia, cu caravane, pînă în sudul Rusiei. Mult a fost saltat comerțul Moldovei în urma ve- nirii alor trei mii de familii ar- menești, fugite din Armenia de groaza Turcilor și așezate în orașele Moldovei.

Pentru a garanta bunul mers al comerțului, Alexandru-Vodă o dat negustorilor din Lemberg, apoi și celor din Brașov, în care stabilia localitățile, unde trebu- iau să plătească taxele vamale, și mărimea acestora. A îngrijit

și de siguranța negustorilor cînd erau pe drum și a supravegheat, că ei să nu fie înșelați la vîm- tire. În orașele dela Dîunăre, apoi la Cetatea-Albă, Genova- zii, cari multă vreme au fost stăpîniți comerțului pe Marea Neagră, aveau depozite mari de mărfuri, cari se răspîndiau apoi în țările române.

CETIȚI ȘI RĂSPANDIȚI
"CULTURA POPORULUI"
CARE TRĂEȘTE PRIN VOI ȘI PENTRU VOI.

Poșta Redacției

De mandatele primite la Redacție de la 15/3—10/4—1922.

	Lei		Lei
1. D-l Maier Luca const. Oradea-Mare.	30	14. Prmăria Com. Telega-Prhova.	60
2. D-l Gavril Manu Bihor.	15	15. D-l Corneliu Pop. Inv. in Vad. Făgăraș.	30
3. D-l Bibarț Alex. Arad.	15	16. D-l Iosif Hanciu Bărzona Arad.	30
4. Prim. Com. Călimănești Vâlcea.	60	17. D-l Pavel Nincu jud. Temiș.	15
5. D-l Antonie Vălugă Romanați.	30	18. D-l M. Vasiliu Inv. Iași.	30
6. Societatea Culturală „Crit” Tg. Mare.	40	19. D-l Petru Dalea Obașița C. Severin.	15
7. D-l Zaraf Mânzatu Brașov.	22.50	20. D-l Ilie Berchiezan Inv. in Gusu.	15
8. D-l S. Hrisu Bârlad.	30	21. D-l Mureșan Alex. Mureș Turda.	7.50
9. D-l C. Onațu Bârlad.	15	22. Prim. Com. Mangalia jud. Constanța.	60
10. D-l Iosif Rotaru 247 Temiș.	90	23. D-l S. Botescu Caraș-Severin.	15
11. D-l Teodor Rotariu Caraș Severin.	30	24. Preot Gh. Timircan Fălciu.	30
12. Comp. 4 Instr Reg. 3 Jand. Galați.	1.20	25. D-l Aureliu Hertiga Nou. Făgăraș.	30
13. Casa Culturală Silagiu-Timiș.	30	26. D-l Gh. Ion Stejăroiu Făgăraș.	30
		27. D-l Leonte Toma econ. Făgăraș.	30
		28. Preot Gh. M. Vlad Șirineasa-Vâlcea.	33
		29. D-l Demetru Pop, Satu Mare.	20
		30. D-l Gh. Birmănescu București.	30
		31. D-l Gh. V. Teodorescu Buzău.	10
		32. D-l Paraschiv Costache R. Sărat.	30
		33. D-l Ioan Volută Soroca Basarabia.	30
		34. Iuliu Bolgă Inv. Turda.	30
		35. Ștefan Gh. jud. Tutova.	8
		36. Ion Danciu C. Severin.	18.50
		37. F. Dobreanu C. Severin.	6.15
		38. Dep. Gara Simeria.	12
		39. Sabă P. Oradia-Mare.	6
		40. T. Macovei Sinaia.	108
		41. Iuliu, Gara Tg. Mureș.	2.50
		42. Dep. ziare g. Simeria.	7
		43. Doina-Beiuș.	15.25
		44. G. Zikeli Bistrița.	29.75

Foala

Cultura Poporului

să nu lipsească din : casa nimănui. :

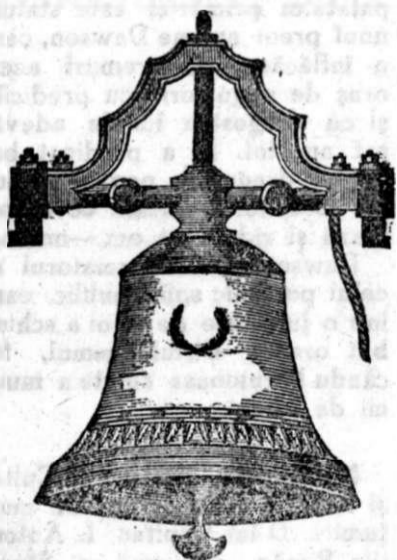
Direcțiunea ziarului aduce la cunoștința tuturor abonaților cari nu și-au achitat abonamentul că numărul 52—cu care se împlinește anul—va fi ultimul ce li se va trimite dacă nu vor **≡≡≡** trimite costul abonamentului **≡≡≡**

Cu începere din ziua întâiu de Paști (Duminică 16 Aprilie 1922) se vor începe reprezentațiile la

Cinematograful „REDUTA”

al Societății „Cultura Poporului”.

Cele mai frumoase și interesante filme, jucate de cei mai mari artiști :: ai lumii, se vor reprezenta. ::

Fondată în anul 1885

Telefon No. 124

Marea fabrică română ardeleană de clopote patentate

Alexandru Anca Cluj

FOSTĂ ANDRASOVSKY

CLUJ. — PIAȚA UNIRII 32. — CLUJ

Unica fabrică în țară care pregătește clopote patentate de prima calitate după vechiul recept ANDRASOVSKY, care a fost premiat cu medalie de argint și mai multe diplome la diferite expoziții. Durabilitatea tonului armonios și exactitatea pregătirii se garantează pe mai mulți ani

TIPOGRAFIA

„Cultura Poporului”

CLUJ—Str. Iuliu Măniu No. 6—CLUJ

Este înzestrată cu tot felul de mașini tipografice

Execută lucrări tipografice ca: Broșuri, ziare, reviste, teze, registre, circuli, afișe, convocări, cărți de vizită, bilete de nuntă ș. a.

PREȚURI IEFTINE

Banca Românească

SOCIETATE ANONIMĂ

Capital Social 160.000.000 lei

SEDIUL CENTRAL: BUCUREȘTI.

SUCURSALE:

Arad, Bălți, Brașov, Bazargic, Chișinău, Cornăuți, Constanța, Galați, Cluj, Ismail, Târgu-Mureșului, Oradea-Mare, Sibiu, Tulcea, Timișoara.

FACE ORICE OPERAȚIUNI DE BANCA

Banca Centrală

Pentru industrie și Comerț s. p. a.
Cluj, Str. Regina Maria No. 6—8
(Casele proprii).

◆ Capital social Lei 50,000,000 deplin vărsat ◆
◆ Secția de Bancă :: Secția de Mărfuri ◆

FILIALE:

Sibiu, Arad, Turda, Alba-Iulia, Hațeg, Satu-Mare, Reprezentanți stabili în București, Kossice, Praga și Viena

A APĂRUT

Drama „ARDEALUL”

Scrisă de colaboratorul nostru C. Cehan-Racoviță

În această piesă de teatru e descrisă toată viața plină de suferință a transilvanenilor. Se poate căpăta volumul trimetându-se prin mandat poștal suma de 5 lei prețul cărții; iar 2 lei în plus pentru taxa poștei, recomandat.

Banii se vor înainta d-lui Const. Cehan-Racoviță, Otel New-York Cam. 17 Cluj